

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Sata vuotta Astrid Lindgrenin syntymästä!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

PÄÄKIRJOITUS

Valokeilaa koko viikon!

Käsissäsi lepää Oulun kansainvälisen lastenelokuvien festivaalin virallinen äänenkannattaja Valokeila, josta lukija löytää festariviikon tärkeimmät leffa-arviot ja mehevimmät jutut. Lehti näytti paikkansa jo viime vuoden festareilla ja tänäkin vuonna se ilmestyy päivittäin.

Valokeila-lehteä toimittavat Nukun Sanataidekoulun 4–20-vuotiaat harrastajat. Leffa-arvioiden lisäksi lehdessä ilmestyy sanataidekoululaisten elokuva-aiheisia kolumneja. Lehden vakiotavaraa on myös pienten palsta, jossa sanataidekoulun 4–9-vuotiaiden ääni pääsee kuuluviin.

Tämän vuoden Valokeilan ennakkonumero on omistettu Astrid Lindgrenille, koska marraskuussa kirjailijan syntymästä tulee kuluneeksi 100 vuotta. Lindgren on merkittävästi esillä myös festivaali-ohjelmassa! Nauttikaa elokuvista sekä muusta ohjelmasta!

Lue Valokeilaa, koska silloin saat tietää, mitä lapset ja nuoret oikeasti ajattelevat festivaalin elokuvista!

ANNA ANTONEN
JA KATI INKALA

Valokeila-lehden päätoimittajat
Nukun Sanataidekoulun vastaavat
opettajat

Festivaali-info ja lipunmyynti: NUKU
Hallituskatu 7

Lisätietoja elokuva-
festivaalista:
www.ouka.fi/lef

VALOKEILASSA

Mössykkä, Pössykkä ja Vaahteramäen Eemeli

Verstahuoneessa kolisee, kun Eemeli katuu siellä hullunkurisia metkujaan Astrid Lindgrenin kolmen aikaisemmin ilmestyneen kirjan yhteisteoksessa *Eemelin kootut metkut*.

Tämä pieni pellavapäinen poika takuuvarmasti koettelee nauruhermojasi, kun seikkaillet Eemelin lisäksi mukana suloinen pikku Iida, huolehtivainen Alma-äiti, tiukka Anton-isä sekä Aatu-renki ja Liina-piika.

Mitä tapahtuukaan, kun Kissankulmassa järjestetään hienot pidot? Tarjolla on paljon Alma-äidin tekemää kuuluisaa makkaraa ja lukuisia muita ruokia, mutta miksi kansallislipun sijasta salossa liehuu Iida ja kuka löydetäänkään pitkän etsinnän jälkeen kaapista masussaan kaikki pitojen makkarat?

Entä oletkos koskaan kuullut sellaisesta, että joku lähettäisi poikansa Amerikkaan? Tuskinpa, mutta

kerran vaahteramäkeläiset olivat Eemeliä sinne lähettämässä. Mutta mitä Alma-äiti tähän tuumasikaan? Voit varmaankin arvata, ettei hän ollut asiasta innoissaan.

Tiistaina, elokuun kymmenentenä päivänä Eemeli syötti kirsikoita possulle, kukolle ja maistoipas niitä itsekin. Eemeli ei aavistanut, että Alma-äiti oli tehnyt kirsikoista viiniä! Kylläpä Eemeli meni niistä täydeksi käeksi. Raittiusseura olikin seuraava paikka, johon

Eemeli raukka raahattiin.

Kirja piti otteessaan, eikä tylsistytännyt hetkeksikään, joten lue, niin saatat jopa saada selville, minkä metkun takia Eemeli veistelee sadan puu-ukkonsa!

KRISTINA LEINONEN

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Astrid Lindgren: Eemelin kootut metkut
Kuvitus: Björn Berg
Suom. Kerttu Piskonen ja Aila Meriluoto
WSOY, 1973

Ole Hellbom: Vaahteramäen Eemeli
Esitykset: Rio pe klo 18

Tuttu pellavapää ihailee puu-ukkojaan

LEFFA-ARVIO

Makkaralaulu ja helmiä

Melukylässä raikaa ja reippaasti, kun lapsikatras on liikkeellä. Välitalossa asuvat Liisa, hänen veljensä Saku ja Naku, Ylätalossa asuvat sisokset Riitta ja Anna, sekä Alatalossa asuvat Olli ja hänen pikkusiskonsa Kersti keksivät jos monenmoista seikkailua ja kummellusta milloin mistäkin.

Lasse Hallströmin vuonna 1986 ohjaamassa elokuvassa

ei lapsilta puuha lopu kesken. Milloin he kiusaavat vanhaa suutaria taikka poimivat nauriita pellolla ja puhuvat kieliä joita vain pojat – tai tytöt – ymmärtävät. Kaupassa käyntikään ei suju ilman kummelluksia. Vauhtia ja jännitystä piisaa!

Kauniisti Smoolannin kesään sijoittuva lastenelokuva nostaa varmasti hymyn huulille

ja on perheen pienimillekin helppoa katsottavaa suomenkielisen dubbauksen kera. Hieno näyttelijätö kruunaa elokuvan.

AMANADA MAANINKA

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Lasse Hallström: Melukylän Lapset
Ruotsi, 1986, 91 min,
SALLITTU
Esitykset: Studio pe klo 9

©1997 AB Svensk Filmindustri

Peppi Pitkätossu oli Lindgrenin läpimurtoteos

Satukirjallisuuden äiti

Tänä vuonna Astrid Lindgrenin syntymästä tulee kuluneeksi 100 vuotta, joten kyseessä on juhlavuosi. Lindgrenin maailma kiehtoo niin lapsia kuin aikuisiakin ympäri maailmaa.

Astrid Anna Emilia Lindgren (o.s. Ericsson) syntyi marraskuussa vuonna 1907 lähellä Smoolannin Vimmerbytä perheen toiseksi vanhimmaksi lapseksi. 19-vuotiaana Astrid muutti Tukholmaan opiskelemaan sihteeriksi ja sai silloin ensimmäisen lapsensa Lassen. 1931 Astrid nai Sture Lindgrenin ja kolmen vuoden päästä syntyi tytär Karin.

Värikäs ura

Vuonna 1947 teoksesta Peppi Pitkätossu tuli maailmanmenestys. Pepin hahmo oli syntynyt aikaisemmin Astridin keksiessä tarinoita Karinille.

Vuonna 1976 kohua aiheutti Expressen-lehdessä

julkaistu Lindgrenin satiirinen satu joka otti kantaa kirjailijalta perittyyn runsaaseen marginaaliveroon. Astrid Lindgren kiinnitti kirjoituksillaan myös paljon huomiota lasten pahoinpitelyyn ja eläinten huonoon kohteluun. Hän kuoli kotonaan Tukholmassa 28.1. 2002.

Satutädin lapsia

Lindgren julkaisi yhteensä 88 kirjaa. Hänen tunnetuimpia henkilöihmojaan ovat räiskyvä Peppi, metkukas Eemeli, Ronja Ryövärintytär, Katto-Kassinen, Veljeni Leijonamieli sekä Melukylän lapset. Joukkoon mahtuu kirjava katras muitakin hahmoja, kuten Marikki, Lotta, mestarietsivä Kalle Blomkvist, Kati sekä Rasmus.

Muistatko Marikin ja Liisan, joka seuraa isosiskoaan uskollisesti, keksiipä tämä mitä hasua tahansa? Tai tapauksen kun sateensuojasta ei olekaan laskuvarjoksi? Marikin elämä on kuitenkin leppoisaa. Hänellä on iloinen perhe ja kaiken kukkuraksi hän asuu Kesäkummussa!

Kalle Blomkvist, tuo mukava koulupoika joka onkin samalla ammattitaitoinen yksityiset-sivä, vahtii uskollisten apureidensa Eva-Lotan ja Andersin kanssa, etteivät hiiviskelevät hämärämiehet häiritse pikkukaupungin rauhaa.

Kati puolestaan on parikymppinen, taidetta rakastava kosmopoliitti. Ympäri maailmaa matkannut Kati setvii hullunkurisia tilanteita, ihastumisia ja lopulta äitiyttä, parasta ystävää Evaa unohattamatta.

Smoolannin Vimmerbyssä sijaitsevassa Astrid Lindgrenin Maailmassa tarut muuttuvat todeksi. Siellä tapaa kaikki Astridin rakastetut hahmot ja näkee monet niistä ympäristöissä, jotka liitetään hänen kertomuksiinsa.

AMANDA MAANINKA
Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

“Vannon että siinä päivänä, jolloin minä saan kuulla jonkun lapsen olevan pahoillaan siitä, että saa itse huolehtia itsestään ilman aikuisia, sinä päivänä minä lupaan opetella koko kertomustaulun takaperin.”

-Peppi Pitkätossu

PIENTEN UUTISET

Reissaamista ja lumitöitä!

Nukun Sanataidekoulun 4–5-vuotiaiden kerho on saanut oman maskottinsa. Hän on pieni sininen olento, jolla on korvat, tassut, kuono ja tummat salaperäiset silmät.

Ystävämme kantaa nimeä Selma-Miina-Oliivi-Fuffu-Kihta-Haukku-Uunupetti Merirosvo. Hänen kotoaan löytyy monenlaista: reppu, koiranruokaa, juomalasi, kompassi, kuppeja, lautasia, sänky, luu, koiranleluja, peitto tikku, lakana, merirosvoleluja, taulu ja talo.

Kerhomaskottimme reissaa paljon. Hän on nimittäin käynyt elämänsä aikana esimerkiksi tivolissa, vauhtipuistossa, Särkänniemessä, Kuopiossa, Ranskassa, Kiinassa, Englannissa, Kanadassa, eläintarhassa sekä kaupassa ostamassa ruokaa, kyniä, piirustuspaperia ja vettä.

Torstaisin salaperäinen maskottimme askartelee ja leikkaa ruohoa. Tiistaisin hän maalaa. Maanantait tuttavamme taas viettää ulkosalla lumitöitä tehden.

LISÄÄ MASKOTISTAMME OSAAVAT KERTOJA KERHOLAISET:

OLIVIA, MIIA-METTE, ANNA-JULIA, FIINU, IIDA, MISKA, JUUSO, LUKA JA AARO

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Kristiina Leinonen, Olli Tuovinen, Amanda Maaninka, Olivia Pahoinen, Miia-Mette Määttä, Anna-Julia Seppä, Fiinu Nuortimo, Iida Saraniemi, Miska Marjala, Juuso Hamari, Luka Heikkinen sekä Aaro Pesola

Taitto: Beata Baumann ja Maarit Itonen

Painopaikka: NUKU

Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja Oulun kansainvälinen lastenelokuvien festivaali

Painos: 400 kpl

ELOKUVISSA

Se oli siinä!

Valot himmenevät. Karkkien ja pop cornien tuoksu täyttää salin. Kauan kestävät mainokset alkavat. Muistutus kännyköiden sulkemisesta tulee valkokankaalle. Huomaat tuijottavasi isoa litaniaa tekijänoikeuksista. Elokuva alkaa.

Ennen tuota kaikkea varaat lippusi netistä tai kävelet tiskille ja kysyt kohteliaasti mitä tänään pyörii. Elokuvien nimien luettelemisen jälkeen kysyt jonkun leffan alkamis-

aikaa. Katsot kelloasi ja nyökkäät hyväksyvästi.

Elokuviin meno oli pienenä kova juttu. Siitä puhuttiin leuhkasti koulussa. Sen jo nähneet sanoivat ”se on iha jees”. Jotkut halusivat olla erilaisia ja väittivät elokuvan olevan ihan syvältä.

Elokuvan alussa yrität saada juonesta kiinni alkumusiikin soidessa ja tekijöiden nimien vilistäessä valkokankaalla. Näet pää- ja sivuhenkilöt. Oli

elokuva toimintaa, fantasiaa tai hyvin alkava rakkausdraamaksi osoittautuva komedia, imeydyt siihen sisään ja samaistut henkilöihin.

Elokuva loppuu. Istut hetken herätessäsi takaisin tähän maailmaan. Loppumusiikki pauhaa. Venyttelet hieman, nouse ylös ja kävelet ulos.

OLLI TUOVINEN

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Temppeliritarit valkokankaalla jälleen!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KOLUMNI

VALOKEILASSA

Mikä tekee elokuvasta hyvän?

Valot himmenevät. Haistan popcornin suolaisen aromin. Haluaisin maistaa omiani, mutta päätän säästää ne myöhemmäksi. Mainokset eivät tunnu loppuvan. En voi vastustaa kiusausta. Käteni vipeltävät kuin itsestään pahviselle popcorn-tötterölle. Vihdoinkin alkutekstit ilmesytyvät valkokankaalle.

Mikä tekee elokuvasta hyvän? Parhaillaankatselemani elokuvan musiikki on kuin suoraan unelmistani. Olisiko salaisuus siinä? Mutta siihen sisältyy muutakin. Luontevat näyttelijät on ainakin hyvä olla olemassa. Tietenkin elokuvaa on kiva katsoa vatsa täynnä ja eväät mukana. Salaisuuksiin pitää kuulua onnistunut toteutus. Ja totta kai juonen pitää olla mielenkiintoinen!

Elokuvan juoni alkaa olla huipussaan. Popcorn-tötteröni tyhjenee tiuhaan tahtiin. Musiikki hiljenee, valot kirkastuvat ja tajuan, että elokuva on ohi. Huomaan vielä yhden hyvän elokuvan ominaisuuden. Elokuvan on oltava sopivan pituinen.

Sopivan pitkiä elokuvahetkiä teille!

KATRIINA KUKKONEN
SUSANNA PERHOMAA

Nukun Sanataidekoulun
10-12-vuotiaiden ryhmä

Ryöväreitä ja suuria tunteita

Eräänä yönä hurjan ukkosmyrskyn raivotessa tapahtuu kaksi asiaa, joita ei Matiaksenlinnan ryövärijoukko ole eläissään nähnyt: salama halkaisee linnan kahtia ja ryöväriruhtinaalle Matiakselle ja hänen vaimolle Loviisalle syntyy tytär, Ronja.

Koko Matiaksenlinna rakastaa Ronjaa eikä hänen todentotta tarvitse kasvaa kurjuudessa, vaan ryöväreiden tarinoista ja juhlista sekä äitinsä Loviisan huolenpidosta nauttien. Kaikista tärkeintä Ronjalle on kuitenkin isä Matias. Heidän erikoislaatuinen suhteensa on molemminpuolista kunnioitusta ja ihailua täynnä.

Perheensä lisäksi Ronja rakastaa luontoa. Hän tuntee Matiaksen-metsän asukkeineen kuin omat taskunsa ja oppii kantapään kautta tärkeimmän: pelätä ei saa.

Eräänä päivänä kuitenkin huomataan Matiaksenlinnassa jotain ennenkuulumatonta: ryövärijoukon pahimmat kilpailijat Borgaryövärit ovat astuneet asumaan linnan toiseen puolikkaaseen! Vihollisia erottaa enää linnojen väliin jäänyt syvä Helvetinkuilu. Tästä alkaa tapahtumaketju, jossa Ronjan henki, isän ja tyttären suhde ja ryöväreiden tulevaisuus ovat vaakalaudalla.

Luin Ronja Ryövärintyttären viimeksi ala-asteella. Pidin kirjasta paljon jo silloin ja nyt monen vuoden jälkeen yllätyin! Kirjasta löytyi niin paljon kaikenlaista: moniulotteisia persoonia, vaikeita teemoja ja tarina kulkee hienosti.

Lindgrenin kerronta on satuun sopivaa, simppeleä ja kujeilevaa. Suosittelen jokaista verestämään lukukokemuksiaan ja toteamaan kliseen:

Ronja Ryövärintytär ei todellakaan jää pelkäksi lastenkirjaksi!

REETTA LAHTINEN

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Ronja Ryövärintyttären on kuvittanut Ilon Wikland

Astrid Lindgren: Ronja Ryövärintytär
Kuv. Ilon Wikland
Suom. Tuula Taanila
WSOY, 1981

LEFFA-ARVIO

En gardé!

Ennen elokuvan alkua mietin jopa hieman kauhunsekaisin tuntein, millainen mahtaa olla tanskalais-latvialais-brittiläisenä yhteistyönä toteutettu nukkeanimaatio Kolmesta muskettisoturista.

Elokuvan päästyä vauhtiin unohdin mietteeni ja minut imaistiin mukaan nuoren D'Artagnanin elämään. Hän lähtee kotoaan liittyäkseen

Ranskan kuninkaan musketööreihin, mutta matkalta ei puutu mutkia. Ilkeä kardinaali Richelieu juonii kuningasta vastaan ja D'Artagnan lähetetään Englantiin noutamaan kadonneita jalokiviä apunaan Athos, Porthos ja Aramis.

Katsoessani elokuvaa en voinut kuin ihaila animaatortorien työtä. Nuket liikkuvat sulavasti, ja varsinkin miekka-

taistelu kardinaalin vartijoita vastaan hiveli silmiä. Ainoa miinuspuoli oli tekstityksen sekavuus elokuvan alkupuolella. Se kuitenkin unohdettiin nopeasti D'Artagnanin huikeaa seikkailua seurattaessa.

HANNA KERÄNEN

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Kolme muskettisoturia Tanska 2006
Ohjaus: Janis Cimermanis
Kesto: 75 min
Esitykset: Rio la klo 14

Svenistä paljastuu yllättäviä luonteenpiirteitä

Uudenlainen ritarisatu

Yleinen käsitys on, että elokuvan jatko-osa on aina ensimmäistä osaa huonompi. Giacomo Campeotton ohjaama Temppeleiritarin Aarre II kuuluu kui-tenkin eri kategoriaan.

Elokuvasa seikkailevat neljä nuorta, Katrine, Matias, Nis ja Fie, yrittävät pelastaa Katrinen isän, joka on nuorten luulon mukaan joutunut Mustan veljeskunnan vangiksi.

Ei ihan perheen pienimmille

Elokuvan suosituskäyrä on 8 vuotta ja ihan syystä. Edeltäjänsä nopeatempoisempi ja selvästi toiminnallisempi elokuva ei ehkä sovi perheen pienimmille tiiviiden taistelukohtauksien ja hieman epäsovivan kielen vuoksi. Katsomassa olleita koulu-laisia päähenkilöiden heitot

kuitenkin naurattivat suuresti.

Äänimaailma onnistuu loistavasti ja taustamusiikki tekee kohtauksista tunnelmal-lisempia ja vauhdikkaampia. Elokuvan tapahtumapaikka, pääosin Gotlanti, on mitä osuvin valinta kuvauspaikaksi.

Jos ei ole sattunut katso-maan ensimmäistä osaa eloku-vasta, juoneen voi olla hieman vaikeampi päästä mukaan. Se on tehty nuoria katsojia ajatel-len, mutta esimerkiksi lukio-laisia tarina tuskin kiinnostaa suuremmin. Hieman kliseinen tarina on ympätty täyteen en-nalta arvattavia repliikkejä ja tapahtumia, mutta juuri sellai-

sia lastenelokuvat yleensä ovatkin. Muutama onnistu-nut ja yllättäväkin juonen-käänne mahtuu mukaan, sillä ihan tavallinen ritaritarina kyseessä ei kuitenkaan ole.

Historiallista draamaa

On mukava huomata, että nykypäivään sijoittuvassa elokuvassa on yhteyksiä merkittäviin historiallisiin ta-pahtumiin ja viittauksia muun muassa uskonnollisiin ker-tomuksiin. Lastenelokuvasi tähän on tungettu yllättävän paljon ylidramaattista suh-demössöä ottaen huomioon elokuvan tyylilajin. Muuten ihan katsottavaa eloku-vaa latistaa paikoin näyt-telijöiden teennäisyys ja juonen etenemisen nopeus. Puoleentoistatuntiin on tiivistetty aika määrä tapahtumia, mutta toisaalta yhtään hitaampi juonenkulku tai pitempi kesto ei olisi sekään hyvä asia.

Loppujen lopuksi elokuva oli ihan virkistävä kokemus ja voisin suositella sitä vaika-pa 13-vuotiaalle pikkuv-eljelleni. Teatterista lähtiessämme olo oli hieman unettava, mutta tyytyväinen.

AMANDA MAANINKA
ANTTI KONTTAINEN

**Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä**

**Giacomo Campeott:
Temppeleiritarin arre II
Tanska, 2007, 90 min
Yli 8-vuotiaille
Esitykset: Nuku la klo 14**

PIENTEN PALSTA

Nukun Sanataidekoulun 5–6-vuotiaiden kerhon tarinoita:

Oli kerran anka ja myös maija. Ne meni naimisiin mutta anka halusi asua vedessä ja maija halusi asua meressä.

TIIA

Olipa kerran anka jolla oli hanska mukanaan hän laittoi sen käteen mutta kuoli samantien koska hanska oli myrkkykäsine.

SAKU

Oli kerran anka joka laittoi käsineen, mutta käsine alkoi puhumaan. Sitten se meni hiihtämään sitten se lähti autoon se näki dinosauruksen joka näytti merkkiä se tapasi maijan ja näki myös liskon poliisi asui tiellä mutta olikin toripoliisi.

TIIA

Lapanen asui kengässä mutta kenkä asui lapasessa. Molemmat asui toisessaan.

Toinen menee omaan kotiin niin toinen ei pääse omaan kotiin

VEETI JA VIIVI

NUKUN SANATAIDEKOULUN 5–6-VUOTIAIDEN KERHOLAISTEN TARINAT
KIRJASI SANATAIDEOPETTAJA ULLA-MAIJA LOUHELA

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Katriina Kukkonen, Susanna Perhomaa, Reetta Lahtinen, Hanna Keränen, Siiri Wickström, Saku Kontturi, Tiia Vakkala, Veeti Taimisto, Viivi Immonen, Ulla-Maija Louhela, Amanda Maaninka, Antti Konttainen

Taitto: Beata Baumann ja Maarit Itkonen

Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja Oulun kansainvälinen lastenelokuva festivaali

Painos: 400 kpl

Lisätietoja elokuvafestivaalista:

www.ouka.fi/lef

ELOKUVISSA

Elämäniloa ja tyttöenergiaa!

Kukapa haluaisi kauniina kesäpäivänä kitkeä mansikkamaata? Ei ainakaan Tommi ja Annika, jotka kotiöihin kyllästyneinä karkaavat kotoa elokuvassa Peppi Pitkätossu karkuteilla. Karkulaisten mukaan lähtee myös Astrid Lindgrenin rakastettu rämäpää, Peppi Pitkätossu.

Inger Nilssonin näyttelämä punapää on tempauksineen elokuvan kantava voima. Elokuvan juoni rakentuu kar-

kumatkalla vastaan tulevista hankaluuksista ja siitä miten Pepin voimat, nokkeluus tai asenne ne ratkaisee. Matkan varrella ystävykset mm. lentävät autolla ja joutuvat vankilaan.

Elokuva on valmistunut vuonna 1970, ja se näkyy. Leikkaustekniikka on puutteellista. Elokuvasa välit-tyvä tunnelma, lasten nauru ja Etelä-Ruotsin pikkukylät, eivät kuitenkaan kärsi

kuvausteknisistä puutteista. Olle Hellbomin ohjaama elokuva pursuaa elämän iloa, tyttöenergiaa, ja saa katsojan varmasti hyvälle mielelle. Peppi karkuteilla on lasten elokuva, joka sopii aikuisillekin paremmin kuin hyvin.

SIIRI WICKSTRÖM

**Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä**

**Peppi Pitkätossu karkuteilla
Ruotsi 1970, 100 min
SALLITTU
Esitykset: Rio ke klo 18**

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Aavan meren tällä puolen kisaa kilpasarjassa

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KOLUMNI

VALOKEILASSA

Näyttelemisen jalo taito

Puvustamon jännittynyt tunnelma, parfyymien tuoksu maskeeraushuoneesta, hiki-sukat partaveikon jaloissa, salarakas nurkan takana odottamassa kohtaustaan ja kovaaäänisen ohjaajan määräys.

Näyttelijät pääsevät tutustumaan uusiin ihmisiin. Ihaninta näyttelemisessä on söpön pojan suuteleminen ja onnelliset loput, joissa prinssi ratsastaa prinsessan kanssa auringonlaskuun. Todellisessa elämässä asiat eivät pääty aina onnellisesti. Poika heittää tytön pipon roskakoriin, isä ja äiti saattavat erota ja joku saattaa kuolla tai sairastua vakavasti.

Näyttämöllä ja suorissa televisiolähetyksissä nolot tilanteet ovat epämukavia ja herkäät punastuvat. Näyttelijän ramppikuumeet saattavat olla pahoja. Koulunäytelmissä ääni muuttuu piipittämiseksi ja näyttelijät hikoilevat. Siihen saattaa auttaa, että ajattelee olevansa yksin salissa. Näyttelemisessä eläytyminen on kaiken A ja O.

Olkaahan reippaita, vaikka onkin jo syksy ja koleat säät!

MIMI MYLLY

HENNA ALA-LEHTIMÄKI

Nukun Sanataidekoulun
10-12-vuotiaiden ryhmä

Veljeni Leijonamieli vetoaa yhä tunteisiin

Luin vasta Astrid Lindgrenin kirjan Veljeni, Leijonamieli – varmaan kymmenettä kertaa. Siitä on kyllä vierähtänyt aikaa kun viimeksi luin tämän kirjan, mutta joka kerta se tekee saman vaikutuksen. Loistavaa!

Astrid Lindgren käsittelee kirjassa useita vakavia aiheita ja tunteita, kuten kuolemaa ja surullisuutta, lapsen silmin. Kirjan tärkein ja kaunein asia on kuitenkin veljesrakkaus. Ehkäpä se onkin se mauste mikä tekee tästä teoksesta niin nautinnollisen.

Kirjan alussa veljekset Joonatan ja Korppu kuolevat. Kuoleman myötä he pääsevät paikkaan nimeltä Nangijala, joka ylittää hurjimmatkin odotuksesi. Nangijalassa aika kulkee eri tavalla kuin normaalisti maan päällä ja siellä on kaikki mitä olet ikinä halunnut. Se on vihreä ja onnellinen maailma, jota kuitenkin uhkaa suuri

onnettomuus.

Joonatan ja Korppu joutuvat koville taistellessaan pahoja voimia vastaan, jotka uhkaavat kaikkia Nangijalan laaksoja. Heidän täytyy selvitä useista eri haasteista ja taistella lopulta Tengiliä, käärmeen häjyä vastaan.

Kirjan kieliasu on mukavan puhdas ja yksinkertainen. Siinä asiat kerrotaan juuri niin kuin ne nähdään lapsen silmin, valehtelematta ja kiertelemättä. Voisin verrata kirjan tunnelmaa Tove Janssonin Muumeihin, mutta silti Leijonamielten tarina on enemmän sadunomaisempi ja fantasiamaaisempi. Tämä kirja on yksi Astrid Lindgrenin parhaita kertomuksia, jota täytyy lukea aina vain uudestaan ja jonka ohi ei voi kävellä.

ANTTI KONTAJAINEN

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Veljeni Leijonamielen on kuvittanut Ilon Wikland.

Astrid Lindgren:
Veljeni Leijonamieli
suom. Kaarina Helakisa
kuv. Ilon Wikland
WSOY, 1974

LEFFA-ARVIO

Salaisuuksia ja suurta rakkautta

Lempeä ja Loitsuja alkaa, kun kolmekymppinen Assaf alkaa muistella aikoja, jolloin hän oli kahdentoista ja aivan umpirakastunut naapurin tyttöön, söpöön Lianneen. Pojan naapurissa asui myös salaperäinen Peppina-rouva. Assaf sai kuulla rouvalta salaisuuden: Peppina on noita!

Elokuvan alkaessa en ihan heti päässyt englanninkielis-

ten, joskus liian nopeasti ruudussa välkähtävien tekstitysten takia mukaan, mutta siihenkin tottui nopeasti ja jo vähän ajan päästä olin jo aivan sisällä. Leikkaus on hienoa, ja tehosteet ja kuvakulmat toimivat.

Jotenkin noitajuttu tuntuu kuitenkin käytetyltä, eikä alun kuvitus mielestäni sopinut elokuvan tunnelmaan. Tämä noita ei ole kuunpaisteesta

luudalla lentelevä kippuralleuka, vaan arvaamaton hieno nainen. Kuitenkin tämä leffa oli hauska ja kiinnostava kokemus.

ANNIKA JUNNILA

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Witch from the Melchet street
- Lempeä ja Loitsuja
Ohjans: Dina Zvi Riklis, Israel
2005, 60 min
Yli 12-vuotiaille
Esitykset: Studio la klo 10.00

Aavan meren tällä puolen on Nanna Huolmanin ohjaama varhaisnuorille suunnattu elokuva.

Ihmissuhderallia

Aavan meren tällä puolen on yksi festivaalin kilpasarjan kolmestatoista elokuvasta. Festariviikon aikana Valokeila esittelee miltei kaikki kilpasarjan elokuvat.

Aavan meren tuolle puolen

Kid on esiteini, jonka isä on kuollut. Hän asuu äitinsä kanssa Göteborgissa. Äiti ei osaa ruotsia ja menettää työpaikkansa koulun siivoojana. Kesäloman alkaessa Kidin pitäisi mennä kesätoimittajaksi radio Göteborgiin, koska on voittanut kirjoituskilpailun.

Suunnitelmat kuitenkin muuttuvat. Äiti ja hänen ystävänsä Sirkka ovat päättäneet, että he lähtevät lapsineen Karjalaan. Kid ei oikein innostu matkasta, mutta onneksi hänellä on lapsuudenystävä Jampe seuranaan.

Riemukkaat tunnelmat

Elokuva herätti myötäähpeää ja naurua. Yleisö repeili Kidin hulvattomille haukkumanimille. Huippukohdassa ahdistus kasvoi niin suureksi, että yleisö purskahteli nauruun.

Äänentoisto ei ollut paras mahdollinen, mutta se ei vaikuttanut elokuvakokemukseen. Taustamusiikkia ei juuri ollut, mutta sen puuttuminen ei tässä elokuvassa haitannut. Kuvauksellisesti Aavan meren tällä puolen on normaali, eikä kuvauksen avulla ole yritetty korostaa tunnelmia tai kohtauksia.

Kaikin puolin elokuva on

toimiva kokonaisuus. Jampen ja Kidin edesottamukset ovat mielenkiintoisia ja saivat meidät läpikäymään ristiriitaisia tunteita. Ester-äidin ja Kidin suhde on tasapainoton eikä tilannetta paranna se, että Ester ei saa puhuttua tyttärensä kanssa suunnitelmistaan jäädä Suomeen pysyvästi.

Perhe on elokuvassa nostettu tärkeään asemaan. Elokuva sijoittuu menneisiin vuosikymmeniin ja tapahtumia ei voi kuvitella 2000-luvulle. Erikoista oli se, että elokuvassa puhuttiin suomea ja ruotsia sekaisin, mikä toimi hyvin ja oli uutta.

Hauskaa draamaa

Mielestämme Aavan meren tällä puolen on katsomisen arvoinen. Suosittelemme elokuvaa epäahdasmielisille ja huumorintajuisille ihmisille. Elokuvan lajityyppi on draama, mutta se ei ole yhtä raskas kuin draamat yleensä ovat. Kuitenkaan se ei ole yhtä kevyt kuin komediat. Välillä teki mieli sulkea silmät, kun alkoi hävettää elokuvan henkilöiden puolesta. Elokuvasta jäi kuitenkin hyvä mieli ja sen voisi katsoa uudelleenkin.

JUTTA RUSANEN, KAROLIINA HIETALA JA SAARA LEIKAS

Nukun Sanataidekoulun Kameleonti-ryhmä

Aavan meren tällä puolen
Suomi/Finland-Ruotsi/Sweden
2007, 89 min
Kielletty alle 11-vuotiailta

PIENTEN PALSTA

Nukun Sanataidekoulun 5-6-vuotiaiden

Olipa kerran... -tarinoita:

Olipa kerran...

kirahvi jolla oli bilaffi.
VEETI

poliisi joka olikin toliisi.
SAKU

autopoliisi, joka olikin toripoliisi.
SAKU

lisko joka olikin kisko.
VEETI

ankka joka olikin pankka.
FREIJA

käärme, niin sitten se olikin häärme.
TIIA

lapanen joka olikin kapanen.
TIIA

lisko joka olikin sisko.
TIIA

TARINAT KIRJASI KERHON OPETTAJA ULLA-MAIJA LOUHELA

Kun dinosaurus ja auto meni naimisiin niin tuolla autolla ei ollut huulia niin ne ei voinu pussata.
VEETI

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Jutta Rusanen, Karoliina Hietala ja Saara Leikas, Yö Tähtinen, Mimi Mylly, Henna Ala-Lehtimäki, Antti Kontiainen, Anna Junnila, Veeti Taimisto, Saku Kontturi, Freija Mäntyniemi, Tiia Vakkala ja Ulla-Maija Louhela

Taitto: Beata Baumann ja Maarit Itkonen

Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja Oulun kansainvälinen lastenelokuva festivaali

Painos: 400 kpl

Lisätietoja elokuvafestivaalista:

www.ouka.fi/lef

ELOKUVISSA

Jouluisesti yli Atlantin - ja takaisin

Amerikkalaisen Holly Hobbin kuvakirjoihin perustuva elokuva Pate ja Tepa - Kotiin jouluksi kertoo tarinan kahden possun valmistautumisesta joulunviettoon. Valmistelut sujuvat joutuisasti, kunnes Tepa saa kutsun isoisotätinsä Pekonian 100-vuotissyntymäpäiville. Juhlat pidetään juuri ennen joulua ja Tepan täytyy matkata Atlantin yli Skotlantiin asti. Ehtiikö hän jouluksi takaisin Amerikkaan

Paten luokse?

Jouluisella tunnelmalla ja musiikilla täytetty animaatio on kaunista katseltavaa. Sujuvasti etenevä tarina pitää otteessaan loppuun asti, mutta ei ole liian jännittävä pienillekään tytöille tai pojille. Mukava teemayksityiskohta on hauska mukaan nostettu monikulttuurisuus: Tepa tutustuu eri kulttuureista peräisin oleviin eläimiin lentokoneessa ja joululahjaksi Patelle hän tuo aidon skotlan-

tilaisen kiltin.

Leppoisaa elokuvaa voi suositella kaikille joulua innolla odottaville lapsille ja lapsenmielisille. Lempeän hykertelevä joulufiilis on taattu!

YÖ TÄHTINEN

Nukun Sanataidekoulun Miete-ryhmä

Ginger Gibbons: Pate ja Tepa - Kotiin jouluksi
Iso-Britannia, 2006, 45 min,
Sallittu
Esitykset: Nuku la klo 10

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Elokuva huikeissa maisemissa!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KOLUMNI

VALOKEILASSA

Kohtaaus kuusi

Keskittynyt kuvaaja, videokamera, oikeanlainen ilme, sopiva valaistus.

Kuvaus kuulostaa hiljaisuudelta ja keskittyneisyydeltä. Se tuntuu jännittävältä, koska kamera voi heilahtaa milloin tahansa. Kuvauksessa pelotavaa on alussa oleva hiljaisuus ja kohta alkava näytelmä, jossa voi tapahtua mitä vain. Valaistus voi pettää, lavastuksesta voi puuttua jotain, näyttelijät voivat unohtaa vuoro-sanoja.

Oikean elämän näytelmä on esimerkiksi syntymäpäiväjuhla. Silloin valaistus voi pettää, kun isä laittaa vahingossa sormen kameran salamavalon eteen tai joku nojailee seinään valokatkaisijan kohdalla. Lavastuksessa huonoa voi olla siivoamatta jäänyt pöytä, joka silloin tuntuu mitättömältä, mutta myöhemmin pistää ikävästi silmään. Kuvasta voi jäädä vahingossa osa pois tai jonkun päästä voi näkyä vain puolet.

Tärkeiden tapahtumien muistot ja tunnelmat jäävät elämään, jos ne kannattaa tallettaa kameralle. Pitäkää kamerat mukanne.

ANNUKKA RYTKY

Nukun Sanataidekoulun
10 - 12-vuotiaiden ryhmä

Kuhakeittoa kissanminttuteeleipien kera

Eräänä lokakuuisena iltana Nukun Sanataidekoulun 4 - 5-vuotiaat kerholaiset pötköttelivät Sanataidevintin pehmeällä punaisella matolla ja laativat monenlaisia kinkkisiä kysymyksiä Katti Matikaiselle. Näin Katti vastasi:

1. Missä Katti Matikainen asuu?

-Katti asuu konttorissa.

2. Mitä Katti Matikainen syö? Mikä on Matikaisen lempiruoka?

-Yleensä Katti syö ruokaa ja joskus vähän imeskelee hännänkärkeään. Katin lempiruoka on kuhakeitto kissanminttuteeleipien kera.

3. Missä Katti Matikainen asuu?

-Matikainen asuu siellä, mistä löytyvät reissukassi ja kaulahuivi.

4. Kuinka monta vuotta Katti Matikainen on?

-Matikainen on sopivan monta vuotta. Sen ikäinen, että saa matkustaa yksin hissillä ja bussilla, tykkää yhä ääneenluke-

misesta ja saa Mummulta viikorahtaa.

5. Missä Katti Matikaisen mummo asuu?

-Mummu asuu mummulassa, joka on kerrostalossa Naapurin topin naapurissa.

6. Milloin Katti Matikaisella on syntymäpäivä?

-Katti on syntynyt kevät-puolella. Kissanpäiviä sen sijaan voi viettää aina tarpeen mukaan.

7. Milloin Katti Matikaisen jumppapäivä on?

-Katti Matikaisen jumppapäivä on torstai-iltoina.

8. Mikä Katti Matikaista pelottaa?

-Matikaista pelottavat matalat paikat, kuten tunnelit, kellarit ja kaivokset. Jos televisiossa on avaruuslörtsyjä, sekin saa viikset vapisemaan.

9. Miksi Katti Matikainen lähettelee sähköposteja?

-Mummulleen Matikainen meilailee, koska Mummu on kova harrastamaan. Vesihumpakerhon ja jät-

känshakki-iltamien jälkeen Mummu kuitenkin ehtii lukemaan Katin kuulumiset ja neuvomaan pulmissa. Sähköposti on reissukissalle kätevä, varsinkin kun omistaa kannettavan tietokoneen.

Nukun Sanataidekoulun
4 - 5-vuotiaiden sanataidekerho

YLEN Aikokuva-arkisto/Heli Sorjonen

Pikku Kakkosen juhla-ohjelmaa torstaina juontaa Katti Matikainen.

LEFFA-ARVIO

Räppääviä kakaroita ja taianomaisia kookospähkinäpillereitä

"Onko äitisi kertonut sinulle kuolemasta? Ei, hän kertoi vain pikaliimasta." Kidz In Da Hood on humoristinen, mutta silti melkoinen paketti draamaa ja sähkökyyttä.

Elokuva alkaa varsinaisesti siitä, kun Amina ja Aminan isoisä on karkotettu Ruotsista. He joutuvat piileskelemään eräässä slummimaisessa lähiössä, jossa asuu pahamai-

neisia kakaroita.

Aminan naapurissa asuu Mirre, joka luulee tietävänsä kaikesta kaiken, ja on ainut tyttö Aminan lisäksi lähiössä. Mirren äiti on 'kettu', joka on todellinen masennuksen esimerkki. Hän kuitenkin piristyy elokuvan aikana, kun pääsee kuuntelemaan 'rockabillyä' livenä.

Aminan isoisä kuolee yllät-

täen, ja viranomaiset koittavat viedä Aminan takaisin pakolaisleirikeskukseen. Pystyykö Amina välttämään tämän?

Kidz In Da Hood on todellakin katsomisen arvoista viihdettä.

NIKO GILL

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Kidz in da hood
Ruotsi/Sweden 2006, 96 min
Kielletty alle 7-vuotiailta
Esitykset: Nuku to klo 20.00

Hevostenhoitaja Julien huolehtii orvosta varsasta.

Uskomatonta uskollisuutta

Varsa-elokuva kertoo Mirabelle-hevosesta, ja tämän varsasta Pomista. Mukaan mahtuu myös muita, esimerkiksi hevosten omistaja Jean, hänen poikansa Patrick, hevosten hoitaja Julien ja monia muita ihmisiä, sekä tietysti hevosia!

Kun Mirabelle-hevonen satuttaa Patrickia, Patrick haluaa, että Mirabelle lopetetaan. Julien, joka rakastaa hevosta, myy sen turvaan vaunuhevoseksi. Ilman emoaan Pom menettää innostuksensa elämään. Julien koittaa auttaa Pomia selviytymään. Mirabelle pakenee, ja välittämättä siitä miten Patrick on kohdellut hevosia, se pelastaa pojan. Lopulta Patrick tajuaa, kuinka typerä on ollut, ja kuinka tärkeä Mirabelle on.

Lopulta varsa ja emo kohtavat.

Sivuhenkilöinä on myös perhe, joka on lomamatkalla Mirabellen vetämissä vaunuissa. Perheen isä, joka harrastaa vain penkkiurheilua, pakottaa poikansa pyörimään hirveitä matkoja. Isä yrittää itse ajaa pyörällä pitkää matkaa, ja ymmärtää sitten, millaista räökkäystä se on.

Ranskan kieli, jota elokuvassa puhutaan, on mielestämme miellyttävän kuuloista.

Musiikki on myös tärkeä osa elokuvaa. Tapahtumapaikka on kaunis, Belgialainen ympäristö.

Yleisön puuttuminen häiritsti

Ennen elokuvan alkua ajattelin, että äänet ovat liian kovia. Ihmisten määrä häiritsti, koska heitä oli paikalla niin vähän.

Elokuvan sanoma on: Hevoset ovat uskollisia sinulle, vaikket sinä olisikaan niille. Esille nousee myös ihmisten ja hevosten välinen ystävyys tai vihamielisyys.

Mukava elokuva hevosrakkaille

Elokuva oli koskettava ja kaunis. Se oli myös hyvin realistinen. Me emme ole mitään hevosihmisiä, mutta kohtelimme niitä paremmin kuin Patrick, jos sattuisimme omistamaan sellaisia, tai jos muuten vain kohtaisimme niitä.

HUOMIO! JOS OLET TODELLA VIHAMIELINEN HEVOSIA KOHTAAN, NIIN EMME SUOSITTELE TÄTÄ ELOKUVAA!

MARIA RASINKANGAS
KAIIJA RAHKONEN

**Nukun Sanataidekoulun
12 - 15-vuotiaiden ryhmä**

Varsa
Belgia/Ranska 2006, 85 min
Ohj. Olivier Ringer
Suositus: Yli 9-vuotiaille
Esitykset: Rio la klo 10.00

PIENTEN PALSTA

Konetarinota

Rahakone

Tämä on rahakone. Pitää painaa oikeita nappuloita, että siitä tulee rahaa. Se tekee kaikkia juttuja, joita tarvitsen, kun vihellän. Se syö kaikki rahat, mutta kun painaa nappuloita, se antaa niin paljon rahaa kuin haluan. Ensinnäkin pitää vetää vivusta, että rahantulo alkaa. Vivusta vetämällä rahantulo myös loppuu. Violetista vivusta vetämällä ja viheltämällä se tekee muita juttuja.

MINTTU SIIMES

Ruokakone

Tämä on ruokakone. Tuolla on tomaatteja ja alhaalla on uuneja. Ylhäällä on tiskikone ja alhaalla laatikot, joissa on veitsiä, haarukoita ja lusikoita. Kun painaa näitä nappeja, se alkaa kokata kaikenlaisia ruokia. Koneeseen täytyy aina lisätä ruoka-aineita, että se voi kokata. Kun kone ei ole päällä, siitä voi ottaa tomaatteja.

AINO KORHONEN

Lastenpesukone

Se pesee vaatteita. Aina kun tulee ulkoa kynnykselle, kone tunnustelee kuudella kädellä, onko mutaa, ja imaisee sisäänsä, jos on. Sitä ei saa juosta karkuun. Se ei ole ilkeä. Sitten se pesee saippualla ja harjaa harjalla. Siitä tulee savua aina, kun se on päällä. Se on kiltti. Sitä ei tarvitse pelätä.

ANNIKA KOMULAINEN

NUKUN SANATAIDEKOULUN 6 - 7-VUOTIAIDEN KERHOA OHJAA ANNE KARPPANEN

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Kristiina Leinonen, Annukka Rytty, Maria Rasinkangas Kaija Rahkonen, Niko Gill, Annika Komulainen, Aino Korhonen, Minttu Siimes ja Anne Karppanen

Taitto: Beata Baumann ja Maarit Itkonen

Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja Oulun kansainvälinen lastenelokuva festivaali

Painos: 400 kpl

Lisätietoja elokuvafestivaalista:

www.ouka.fi/lef

ELOKUVISSA

Aina yhdessä!

Astelin Studioon sisään tunnustellen katseellani paikan hämähäyryttä ja siellä istuskelevia ihmisiä. Paloin halusta nähdä Lasse Hallströmin ohjaaman, Astrid Lindgrenin teoksen perustuvan, Melukylässä tapahtuu -elokuvan. Istahdin siniselle, pehmoiselle penkille ja tein oloni mukavaksi.

Alkuun kankaalle ilmestyi kuva vanhanaikaisesta, kauniista pihapiiristä ja henkilöt esiteltiin.

Mielestäni elokuva oli suloinen ja hyvin toimiva, pieniin lapsiin kohdistuen, kuivankarkeine puujalkavitseineen.

Yllätyin suuresti siitä, miten hyvin elokuvan lapset hoitivat roolisuorituksensa. Päällimmäisenä jäikin mieleen kohtaus, jossa lapset viettivät yhdessä uuttavuotta. He valvoivat, hulluttelivat, söivät ja valoivat tinaa. Mikä suloisinta, he katselivat ikkunasta, jotta

olisivat nähneet uuden vuoden saapuvan. Elokuvan sanoma lieneekin se, että tapahtui mitä tapahtui, aina pidetään yhtä!

KRISTIINA LEINONEN

**Nukun Sanataidekoulun
Miete- ja Kameleontti-ryhmä**

Lasse Hallström:
Melukylässä tapahtuu
Ruotsi 1987, 89min

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Säikähdyttävää scifityyliä!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KOLUMNI

VALOKEILASSA

Tarumaailma

Käsin kosketeltavaa jännitystä, toimintaa, peikkoja ja haltijoita. Sitä on fantasia, jotakin jota ei voi oikeassa elämässä kokea.

Fantasia voi olla myös sekoitus totta ja tarua, hyvää ja pahaa, kaikkea maan ja taivaan väliltä. Fantasiaelokuvat kiehtovat, pelottavat ja usein ne ovat salaperäisiä ja ennalta arvaamattomia.

Sana ”fantasiaelokuva” kuulostaa hypnotisoivalta tyyliin: ”Mun on pakko nähdä tuo elokuva, vaikka viimeiset säästöt uppoais siihen!!!” Esimerkkejä fantasiaelokuvista ovat muun muassa Harry Potter-elokuvat, Taru sormusten herrasta -trilogia, E.T., Star Wars, Shrek-trilogia ja Sky High.

Fantasiaelokuvassa kaikki on mahdollista: sankari voi hypätä kallionkielekkeeltä vahingoittumatta, kuten piirretyissä, tai kopauttaa päänsä seinään ja selvitä siitä ilman mitään kuhmua.

Nauttikaa fantasiaelokuvista!

ROOSA HEINONEN
AINO-SOFIA KOIRIKIVI

Nukun Sanataidekoulun
10-12-vuotiaiden ryhmä

Nuori opettaja

Brillande Mendozan elokuva Opettaja kuvaa tunnelmaa ja elämää tavallisessa filippiiniläisessä perheessä. Maan ensimmäisten vaalien alla nuorille opetetaan lukemista, laskemista ja kirjoittamista, jotta nämä voisivat opettaa sukulaisiaan ja läheisiään.

Jonalyn joutuu opettamaan läheisiään yksitellen kirjoittamaan, eikä se ole aina helppoa – kun ei ole eläissään kirjoittanut sanaakaan, jopa nimen kirjoittaminen voi olla hankalaa. Elokuva on tehty dokumenttimuotoon, ja kuvaaja vain kulkee mukana kuvaten Jonalyn Ampongia ja hänen perhettään.

Opettaja kuvaa mielestäni hyvin tunnelmaa vapaiden vaalien alla. Mieli-piteet jakautuvat siitä, ketä äänestää, ja onko äänestyksessä oikeastaan mitään mieltä. Myös musiikki sopi hyvin tilanteisiin. Erityisesti kohtaus, jossa villisika haavoittaa Jonalyn isää, on hyvin tehty. Jotkut

kohtaukset olivat tosin hieman pitkitettyjä. Suomenkielistä tekstitystä ei ollut, mutta se ei haitannut. Elokuva ei ole mitenkään pitkä, vain 75 minuuttia, mutta se riittää aivan hyvin tarinan kerrontaan.

Matkakohtauksia on paljon, ja ne kuvaavat hienosti Filippiinien luontoa. Kylälaisten elämästä kerrotaan myös paljon. He kiittävät jumalaansa jokaisesta ateristiasta, ja käyttävät vammojen hoitoon kasveja ja lehtiä.

Elokuvasa opetetaan filippiinilänuorille lukemaista, laskemista ja kirjoittamista.

Mielestäni elokuvan tarkoitus on näyttää, miten Filippiinien asukkaat suhtautuvat ja valmistautuvat vaaleihin ja miten itse äänestystoimii ja menee. Elokuvasa ei ole kuitenkaan selkeää keskustarinaa, ja saisin siitä ehkä enemmän irti katsomalla sen uudestaan.

TIMO PESOLA

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Opettaja
Filippiinit 2006, 75 min
Yli 12-vuotiaille
Esitykset: Studio pc klo 15 ja la klo 12

LEFFA-ARVIO

Räkänokkien kisailut

Johanna Haldin Kuka uskaltaa -elokuvassa kerrotaan kahden pojan välisestä kilpailusta. Ikuinen kisailu pohjautuu äitien mallista, sillä poikien ollessa vauvoja, äidit vertailivat lastensa kykyjä. Poikien luultavasti viimeinen kisailu on nimeltään kuka uskaltaa. Kisan aikana ehditään syödä kastematoja ja hypätä jokeen sillalta, ja lopulta päädytään

navetan katolta hyppäämiseen. Mutta miten päättyy kisailu?

Elokuva on vauhdikas ja pariin kertaan sydän ehti pompata kurkkuun poikien hullutellessa. Jäimme miettimään, mitä tapahtui elokuvan jälkeen, tuleeko pojista sittenkin ystäviä? Entä miten äitien suhteen, lopettavatko he lastensa vertailun?

Mielestämme elokuva

kertoo ystävien ja vanhempien asettamien paineiden aikaansaannoksista. Miten se olisi päättynyt, jos pojilla ei olisi ollut moisia? Oli miten oli. Elokuvan katsoi loppuun saakka jännityksessä.

MERVI MIKKONEN
ANNI RAJANIEMI

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä
Kuka uskaltaa
Ruotsi, 1989, 35min

Ulla Harms piinaa oppilaitaan.

Sijainen toisesta maailmasta

Sijainen-elokuvan aihe saattaa vaikuttaa tavanomaiselta ja tylsältä, mutta ylikuunnolliset tapahtumat tekevät siitä hyvin mielenkiintoisen katseluelämyksen.

Tanskalaisen Ole Bornedalin ohjaama scifinomainen Sijainen on yhtä aikaa pelottava ja tahattomalla tavalla koominen. Elokuva kertoo kuudesluokkalaisesta Carlista, joka on juuri menettänyt äitinsä auto-onnettomuudessa. Lisäksi Carlin luokka saa täysin tunteettoman sijaisen Ulla Harmsin, joka vaikuttaa vähintäänkin epäilyttävältä.

”Ihmisten taito on rakastaa”

Elokuva alkoi epäselvästi. Alku vaikutti mainokselta, mutta päästyämme elokuvaan sisälle, todellakin unohdimme ajan kulun. Leffa tempaisi

mukaansa, vaikka välillä se herätti halun kirkua kovaa ja korkealta.

Hahmoihin syvennyttiin onnistuneesti, esimerkiksi koulupsykologia kävi suorastaan säälikksi, ja Carlin ja hänen isänsä suhde kehittyi elokuvan aikana koko ajan vankemmaksi. Luokan oppilaille oli myös saatu jokaiselle luotua oma persoonansa.

Elokuvan sanoma oli selvä: rakkaus. Mikään muu laji maapallolla eikä sen ulkopuolella osaa rakastaa niin kuin ihmiset. Kaikki tapahtumat kiertyivät aina tavalla tai toisella rakkauden ympärille.

Ikärajoitusta olisi ehkä

voinut nostaa vielä vuodella, sillä elokuvassa oli paljon rajuja ja arvaamattomia kohtauksia, jotka saattoivat pelästyttää pienimpiä katsojia.

Paljon positiivista

Mielipiteet elokuvasta jakautuivat. Jotkut kohtauksista oikeasti pelästyttivät, mutta joukkoon mahtui myös huumoria. Oli ilahduttavaa huomata, että yleisö oli mukana juonessa alusta loppuun saakka. Elokuva jaksoi siis pitää kiinnostusta yllä.

Kaikki meistä pitivät elokuvasta, vaikka kaksi luultavasti näkevätkin painajaisia seuraavana yönä. Elokuvassa oli paljon hyvää – ääniefektit, taustamusiikit ja näyttelijät – ja sen tekijät olivat onnistuneet saamaan elokuvaan sopivaa karmivuutta. Etenkin näyttelijät yllättivät positiivisesti roolisuorituksillaan. Ulla Harmsin näyttelijä (Paprika Steen) tulkitsi erinomaisesti julmaa hahmoaan.

Ainoastaan loppu oli hienoinen pettymys. Se tuntui hieman irtonaiselta ja paikoin sekavalta, mutta loppuratkaisu sen sijaan miellytti. Suosittelemme elokuvaa niille, jotka pitävät scifityylisistä ja säikädyttävistä elokuvista.

MARTTIINA KANGAS, IIDA AHONEN JA MARI HAKALA

Nukun Sanataidekoulun Kameleonti-ryhmä

Sijainen
Tanska 2006, 75 min
Yli 12-vuotiaille
Esitykset: Studio pe klo 15 ja la klo 12

PIENTEN PALSTA

Arvoituksia

Olen musiikkifani.
Nimeni on...
-kani
SOFIA KOPOLA

Lempiväriini on pinkki.
Olen...
-minkki
SOFIA KOPOLA

Mikä on ponteva?
Mikä on viekas ja nopea?
Mikä se on?
-kettu
JAMI KONTTURI

Se on nopea.
Siitä paistia saa.
Se asuu vedessä
ja pitää madoista.
Mikä se on?
-kala
SELMA KIURU

Päivällä yösalaisin kikkuu.
Hämärän tullen se lähtee
lentoon.
Mikä se on?
-lepakko
MIRJA ERKINANTTI

Millä on parta
ja keltainen karva,
ja samalla se iso
ja mahtava on?
-leijona
JAMI KONTTURI

Etanan kuoressa oli
aimo lovi.
Etana keksi:
Siihenhän voi tulla...
-ovi
JENNY KESKIHERVA

NUKUN SANATAIDEKOULUN
8 - 9-VUOTIAIDEN KERHOA
OHJAA ANNE KARPPANEN

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala
Toimitus: Anniina Haapasaari, Marttiina Kangas, Iida Ahonen ja Mari Hakala, Timo Pesola, Mervi Mikkonen, Anni Rajaniemi, Roosa Heinonen, Aino-Sofia Koirikivi, Sofia Kopola, Jami Kontturi, Selma Kiuru, Mirja Erkinantti, Jenny Keskiherva ja Anne Karppanen
Taitto: Beata Baumann ja Maarit Itkonen
Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja Oulun kansainvälinen lastenelokuva festivaali
Painos: 400 kpl
Lisätietoja elokuvafestivaalista:
www.ouka.fi/lef

ELOKUVISSA

Uskottava kuvaus nuorista

Saksalaisen Bettina Blümerin ensimmäinen pitkä elokuva Prinssi jahti on kuvaus kolmen viisitoistavuotiaan berliniläistyön elämästä, johon kuuluvat keskeisenä osana tupakka, myöhäiset kotiintuloajat, saksalaiset (stingy) ja turkkilaiset (fuckin' great!) pojat sekä näiden asioiden lieveilmiöt.

Aiheestaan huolimatta elokuva ei ole kliseinen, vaan siinä on jotakin persoonallista muihin samantyyliin

nuortenelokuvaan verrattuna. Parasta Prinssi jahdissa on sen uskottavuus, jonka tunnetta luovat osaltaan hyvät näyttelijät ja osaltaan esimerkiksi äänimaailma, josta voi löytää monenlaista tuttua windows xp:n sulkemisäänestä lähtien.

Kaikkein vähiten elokuvaa voi syyttää kömpelyydestä. Tyttöjen keskusteluissa, tekemisissä ja eleissä ei ole mitään, mikä antaisi katsojalle epäilemisen aihetta. Pätkittäinen elävä kuvaustyylillä tehostaa

uskottavuutta entisestään.

Leffassa häiritse kuitenkin välillä sen yksitoikkoisuus. Elokuva myös tuntui pidemmältä kuin se todellisuudessa oli. Kokonaisuutena Prinssi jahtia voi silti suositella kaikille kiinnostuneille, jotka osaavat saksaa tai vähintäänkin englantia.

ANNASTINA HAAPASAARI

Nukun Sanataidekoulun
12 - 15-vuotiaiden

Prinssi jahti - Saksa 2007
92min, yli 14-vuotiaille
Esitykset: Studio pe klo 17

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Tarinankertoja naurattaa ja itkettää!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KOLUMNI

VALOKEILASSA

Mykkäelokuvat

Hiljaisuus, musiikki, valkoista ja mustaa, joskus värrejä.

Mykkäelokuva maistuu mauttomalta vedeltä ja väritömältä posliinilta. Se tuntuu hauskalta pellettä ja ihanalta hattaralta. Se tuoksuu mustalta salmiakilta ja valkoiselta vaahtokarkilta.

Kiinnostavinta mykkäelokuvissa on... hmm, olisiko hiljaisuus? Joka paikassa on nykyisin hirveästi melua. Autot ääntävät, ihmiset huutavat, puhelimet soivat, kaupan radio on päällä. On olemassa myös ihania ääniä. Hauska nauru, linnun laulu, ovikellon sointi silloin, kun kaveri tulee kylään, ammattilaisen huilun soitto.

Hiljaisuus voi joskus olla pelottavaa. Kun katsoo mykkäelokuvaa, niin kuva pysähtyy, tulee hiljaista ja tapahtuu jotain jännittävää. Hiljaisuus voi olla pelottavaa myös pimeällä. Tai jos on hiljaista ja yhtäkkiä tulee hirveä pauke musiikilla.

Tavalliset elokuvat kiinnostavat ihmisiä enemmän kuin mykkäelokuvat. Mutta muistattehan, aina ei tarvita sanoja, hiljaisuuskin on ihaana!

VEERA KANDELBURG

Nukun Sanataidekoulun
10-12-vuotiaiden ryhmä

Köyhyys ei estä pärjäämistä!

Viisas mummoni eli Saga no gabai baachan on japanilainen Hitoshi Kurauchin ohjaama lämmin tarina nuoren Akihiropojan kasvamisesta.

Kerronta alkaa, kun Akihiro viedään mummonsa tykö tädin mukana. Henkilöhahmoista ei kerrota mitään, ja katsoja saakin elokuvan aikana miettiä tarkkaan hahmojen luonnetta. Alussa juoni voi puuduttaa, mutta tarinan kehittyessä kerronta kuljettaa, eikä huumoril-takaan voi välttyä.

Elokvassa Akihiro sopeutuu mielestäni hyvin mummon kanssa asumiseen, vaikka ikävä kaivaakin häntä välillä. Koulu alkaa tappelulla, mutta riitapukareista tulee yhteisen rangaistuksen jälkeen parhaimpia ystäviä. Mummo opettaa Akihirolle, ettei vähävaraisuus ole pahasta ja kaikesta selviää positiivisella asenteella.

Akihiron kouluvuodet menevät vauhdilla, eikä niihin paremmin syvennytä. Aineiden kanssa hänellä ei ole lukupäätä yhtään, mutta

urheilussa hän menestyy, saamalla mummonsakin sekaisin. Viimein Akihiro näkee äitinsä kolmasluokkalaisten maratonin kannustusjoukoissa. Akihiro itkee ilosta ja siivittää itsensä voittoon.

Elokvassa on suuria tunteita, mutta musiikki on tylsähköä, eikä kuvaa tunteita erityisesti. Kun koulut on käyty loppuun, Akihiro palaa äitinsä luo ja jättää mummon pärjäämään yksin. Akihiro lupaakin tulla käymään

kesällä.

Elokuva saa pohtimaan köyhyyttä ja sen hyviä puolia. Ikäsuositus on minusta korkea, yli 7-vuotiaille olisi riittänyt mainiosti. Elokuvan tarinan ehtii kertoa hyvin 104 minuutissa. Elokuva on kasvutarina ja kertoo, että ei tarvitse olla rikas pärjätäkseen hyvin.

ANNINA LAINE

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Viisas mummoni
Japani 2006, 104 min
Suositus: yli 9-vuotiaille
Esitukset: Rio su 25.11. klo 10

Mummut pääsevät katsomaan elokuvaa ilmaiseksi!

LEFFA-ARVIO

Montako kättä enkeleillä on?

Yks kaks, yks kaks, nuket muuttuu kalliimmaks -laulu aloittaa Daniel Bergmanin elokuvan Kaisa Kullanmuru, joka sulattaa katsojansa sydämen. Suloinen, punaposkinen ja ennen kaikkea tomera Kaisa tuo hymyn itse kenenkin huulille.

Kaisa asuu kaksin mummonsa kanssa ja päivittäin he käyvät torilla myymässä mum-

mon tekemiä herkullisia karamelleja. Mutta juuri joulun alla mummo loukkaa jalkansa, ja Kaisan hartaasti joululahjaksi toivoma nukke on vielä ostamatta! Siispä karkkien kaupittelu ja kotityöt jäävät Kaisalle.

Jo elokuvan alkuhetkien perusteella tiesimme, että tulimme pitämään elokuvasta. Siinä ei juuri ollut jännitystä, silti se tempaisi mukaansa.

Elokuvan elämänmyönteinen asenne tarttuu ja täyttää hyvällä mielellä.

Mutta montako kättä enkeleillä oikein on? Ehkäpä saat sen selville jos katsot Kaisa Kullanmurun.

MERVI MIKKONEN
ANNI RAJANIEMI

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Kaisa Kullanmuru
Ruotsi 1989, 35min

Tarinankertoja vie katsojat satujen maailmaan.

Tarinoilla ja tosiasioilla on eronsa

Simon Millerin Tarinankertoja on tarina tarinoista, joita isoisä kertoo lapsenlapsilleen. Yksi heistä, Aonghas, ottaa tarinat muita raskaammin ja saa kummallisia päähänpistojä lähteä päättämään tarinaa.

Aonghas suree vielä vanhempiensa kuolemaa kiipeilyonnettomuudessa ja ajattelee asioita pimeässä, vanhassa kaapin nurkassa. Aonghas ei sopeudu hyvin isovanhempiensa luokse Skotlantiin Skyen saarelle, joten hän kapinoi perhettänsä vastaan.

Elokuva hyppii nykyajan ja menneisyyden välillä, ja poikkeaa myös neljässä tarinassa. Elokuva naurattaa ja voi saada myös herkimät itkemään. Musiikki ja vaikuttavat äänitehosteet hallitsevat voimakkaasti elokuvaa. Skotlannin

huikeat maisemat lisäävät tunnelmaa. Elokuvan voimavarat piilevät näyttelijöiden kasvoissa, ja niiden ilmeissä, eli ei niinkään puheessa ja liikkeissä.

Sekavia tunteita

Alku on ehkä vähän sekava, sillä siinä on paljon ”avaamatomia lukkoja” joiden avaimet löysimme elokuvan aikana ja sen jälkeen keskustellessamme näkemästämme. Elokuvan voi myös tulkita eri tavoin sillä luulemme, että katsojalle on annettu vapaudet ajatella, ja pätkäillä tarinan lopetus itse.

Kuitenkin jotkut asiat jäivät mietityttämään, ja uskomme että ilta jatkuu pitkälti pohtien elokuvan vielä hieman tuntemattomaksi jääneitä kohtia.

Kieli vaihtelee englannista Skotlannin alkuperäiskieleen gaeliin, joka kuulostaa korvaan todella erikoiselta ja hauskalta. Pientä Aonghasta näyttävän pojan englanti ja gael onkin tosi suloista kuunneltavaa. Gaelin kieli särähtää korvaan eniten ehkä taustamusiikista sekä isoisän lauluista ja se herättää mielenkiintoa kieltä kohtaan.

Hauskat, oudot henkilöt

Henkilöhahmot ovat kaikki melko erilaisia. Tarinoissa he ovat omalla tavallaan hauskuja, osa myös viisaita ja kekseliäitä. Aonghas on helppo ymmärtää ja hänen tilanteeseen pystyy samaistumaan. Isoisä ja Aonghas ovat alussa lähes toistensa vastakohtat, mutta tarinan kuluessa alkavat hekin ymmärtää toisiaan.

Hauskin ja mieleenpainuvinkin kohta on, kun isoisä syventyy tarinaansa hieman liikaa ja innostuu kahlaamaan meressä ja huutelemaan hauskoja lausahduksia tarinaan liittyen. Silloin elokuvasalikin purskahti pieniin naurunpyrädyksiin.

ESSI ALALUUSUA
AINOKAISA VETELÄINEN

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Tarinankertoja
UK 2006 90min
Yli 8-vuotiaille
Esitykset: Rio la klo 12

PIENTEN PALSTA

Tulikuuma tarina

Olipa kerran karvaken-
gät, jotka lekottelivat
kuumassa auringossa.
Aurinko paistoi. Sähkö-
kin lekotteli.

Sähköön tuli liian paljon
virtaa. Yhtäkkiä alkoi
sataa. Ukkonen jyrähteli.
Sitten sähköiset tavarat
piti viedä pois sateesta
sateenvarjon suojaan ja
mennä sisään.

Sitten aurinko alkoi taas
paistaa. Sateenkaari
näkyi taivaalla. Lätäköt
loiskuivat. Sähkö ja kar-
vakengät menivät takaisin
ulos lekottelemaan aurin-
koon, ja ne lekottelivat
siinä koko päivän.

ARTTU KALLUNKI, AINO
KORHONEN, ANNIKA KOMU-
LAINEN, NOORA KORHONEN,
MINTTU SIIMES JA IDA JOKELA

Rahakone

Heti kun tulee kauppaan,
niin rahakone antaa aina
rahaa, joka kerta. Se käy
myrkkyykaasulla. Siitä
tulee savua, kun se on
käynnissä.

ARTTU KALLUNKI

Nukun Sanataidekoulun
6-7-vuotiaiden sanataidekerho

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja
Kati Inkala

Toimitus: Essi Alaluusua, Ainokaisa
Veteläinen, Annina Laine, Veera
Kandelberg, Anu Riikka Kokko,
Mervi Mikkonen, Anni Rajaniemi,
Arttu Kallunki, Aino Korhonen, An-
nika Komulainen, Noora Korhonen,
Minttu Siimes ja Ida Jokela
Taitto: Beata Baumann ja Maarit
Itkonen

Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja
Oulun kansainvälinen lastenelokuva
festivaali

Painos: 400 kpl

Lisätietoja elokuvafestivaalista:

www.ouka.fi/lef

ELOKUVISSA

Tanssin lumoa

Australialainen elokuva
Poltetta jaloissa kertoo tari-
naa tanssimisesta ja tanssikil-
pailuista, sekä siitä, miten
kilpailuista voi tulla nautittava
osa elämää. Darren Ashtonin
ohjaamassa elokuvassa nousee
esille kilpailun armottomuus
ja harjoittelemisen rankkuus.

Poltetta jaloissa seuraa kah-
den tanssiryhmän ponniste-
luja ja harjoituksia lähenevän
Australian arvovaltaisimman
tanssikilpailun alla. Miss

Elisabethin ankara kuri ja
arvokkuus saa vastaansa Mr.
Jonathanin luovan ja hauskan
kyvyn yhdistellä asioita tans-
siin.

Elokuva ei ole täydellinen,
mutta tekee tarkoituksensa
selväksi: Tanssimisen ei pidä
olla epämiellyttävää, eikä sitä
saa tehdä hammasta purren.
Sinun pitää todella nauttia siitä,
että tanssit. Mukavaa vaih-
telua elokuvaan tekevät tans-
sikohtaukset, joissa musiikki

ja puvut häikäisevät helposti
katsojan. Näemme myös hui-
kan huumoria hössöttävien
ja huolehti-vien vanhempien
hahmossa.

Elokuvan idea näyttää pit-
kää nenää liian tiukalle kurille
ja on riemullinen tanssin ilotu-
litus.

ANU-RIIKKA KOKKO

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Poltetta jaloissa
Australia 2006, 95 min
Suositus: yli 8-vuotiaille